

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4540/2021
12.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Живана Драпшин, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији су пуномоћници Золтан Смиешко, адвокат из ... и Немања Алексић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 980/21 од 12.05.2021. године, у седници одржаној 12.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 980/21 од 12.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину П 3207/18 од 23.12.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен захтев тужиље и обавезана тужена да тужиљи на име накнаде штете плати 7.141.310,00 динара са законском затезном каматом од 23.12.2020. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиље у делу преко досуђеног износа од 7.141.310,00 динара, а до траженог износа од 7.512.310,00 динара, за износ од 371.000,00 динара са законском затезном каматом од 23.12.2020. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова поступка плати 857.461,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде од исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 980/21 од 12.05.2021. године, жалба је одбијена и првостепена пресуда потврђена у побијаном обавезујућем делу одлуке о главној ствари и парничним трошковима.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побиијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ...18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је власник радње у ..., која се бави продајом сребра и бижутерије. Тужилца је била у браку са ВВ 30 година и имају двоје заједничке деце. ВВ, његов брат ГГ и њихов отац ДД по занимању су златари. Током трајања брака тужилца је добијала на поклон златни накит. Након развода брака, тужилца је задржала накит, а поделом имовине припале су јој златне полуге и дукати. Тужилца је имала око 3 килограма злата, које су биле распоређене у више кутија, које је чувала у „цептер“ коферу, у спаваћој соби, у стану у коме живи. Тужена ради на неколико места, као кућна помоћница и дневно заради око 1.500,00 динара. Била је запослена у „БТ“ а.д. ... на пословима спремачице до 15.04.2003. године, када јој је престао радни однос. Тужена је долазила у златару код сина тужилце и нудила му да спрема код њих, жалећи се на тешку ситуацију, јер није имала посао, па су је ангажовали да спрема код ДД, свекра тужилце. Након што се ћерка тужилце разболела, тужилца је ангажовала тужену, која је повремено радила код ње и њеног сина као кућна помоћница у периоду од маја 2014. године до краја децембра 2019. године. У том периоду, у спаваћу собу тужилце, а без њеног надзора улазила је једино тужена приликом спремања. Тужилци је свекар 22.12.2014. године указао и упозорио је да је тужена док је радила код њега, да су му тада нестале одређене ствари, због чега је тужилца прегледала кофер у коме је држала злато, новац и друге драгоцености (који се налазе у њеној спаваћој соби у фиоци у плакару) и том приликом утврдила да јој недостаје новац и већи број комада златног и брилијанског накита и других предмета од злата. Након тога, 26.12.2014. године тужилца је позвала тужену тражећи да јој врати украдени накит и рекавши јој да зна за њену прошлост. Истог дана поднела је и кривичну пријаву против тужене, због кривичног дела крађе, напоменувши да јој је нестало још пуно ствари којих тада није могла да се сети, због чега је 29.12.2014. године допунила кривичну пријаву, изјашњавајући се прецизније о стварима које су јој украдене. Радници полиције су 19.02.2015. године извршили претрес куће у којој тужена живи и том приликом су пронашли новац у износу од 10.000 евра и 32 комада накита, од којих су два прстена пронађена поред степеника, испод тепиха. Дана 23.02.2015. године тужилца је приступила у просторије ПС Бечеј и од 32 привремено одузета комада накита од тужене, препознала је као своје 24 комада накита, укључујући и два прстена пронађена испод тепиха у кући тужене, који накит јој је враћен уз потврди о враћеним предметима МУП РС ПУ Нови Сад ПС Бечеј број Ку 33/15 од 23.02.2015. године. Тужилца је у свом исказу пред ОЈТ Бечеј 12.10.2015. године навела да је у коферу имала око 3 килограма злата, описујући појединачне предмете по облику и количини, наводећи да је садржај кофера повремено проверавала, да јој раније нису нестале ствари и да поред тужене у периоду када су јој нестале ствари није спремала ни једна друга жена. Навела је и да је кофер проверила августа 2014. године, пре одласка на море и по повратку септембра исте године, када јој се чинило да у њему ништа не недостаје, док је приликом провере 22.12.2014. године приметила да је кофер знатно лакши, а када га је истресла видела је да из истог

недостаје око 2 килограма злата. Поред накита који је тужили враћен, утврђено је шта није враћено и вредност ствари које нису враћене тужили, како је то ближе наведено у образложењу првостепене пресуде. Против тужене је 21.01.2019. године подигнута оптужница Кт 66/15 ОЈТ Бечеј, која је потврђена решењем Основног суда у Бечеју Кв 14/19 од 12.02.2019. године, која је постала правноснажна 26.02.2019. године.

По оцени Врховног касационог суда, код тако утврђеног чињеничног стања, правилно су одлучили нижестепени судови, правилном применом материјалног права када су обавезали тужену да тужили накнади штету коју је претрпела, са којих разлога су неосновани наводи ревизије тужене о погрешној примени материјалног права.

Тужила тражи накнаду штете проузроковану одузимањем вредних ствари из њеног кофера, који се налазио у њеној спаваћој соби у фиоци плакара. Код утврђеног да је вредне ствари одузела тужена, која је једина поред тужиле имала приступ у спаваћу собу тужиле, где су се налазили те ствари, да је приликом претреса куће у којој тужена живи пронађен само део ствари тужиле, који су враћени тужили, па код утврђеног које су тачно ствари одузете од стране тужене и њихова вредност, то је правилан закључак нижестепених суда да је тужена у обавези да тужили накнади штету коју је претрпела, правилном применом члана 154. и 155. Закона о облигационим односима.

Наводима ревизије неосновано се побија другостепена одлука због погрешне примене материјалног права, јер је на утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право, а одлука другостепеног суда је детаљно образложена, а разлоге које је дао другостепени суд у побијаној одлуци прихвата и ревизијски суд. Врховни касациони суд у свему прихвата наводе и разлоге другостепеног суда у вези са закључком о постојању основа одговорности тужене за накнаду материјалне штете проузроковане тужили у висини утврђене стварне штете, јер је, супротно наводима ревизија, правилан закључак другостепеног суда да је тужила доказала основ и висину претрпљене штете.

Неосновани су наводи ревизије да су били испуњени услови за прекид овог поступка до окончања кривичног поступка. Законом о парничном поступку чланом 215. прописано је да прекид поступка суд може одредити (што значи да не мора) ако је одлучио да сам не решава о претходном питању (члан 12). Чланом 13. прописано је да је у парничном поступку суд у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца везан за правноснажну пресуду кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим. Међутим то не значи да ако таква пресуда није донета, да суд у парничном поступку не може сам да утврђује ко је причинио штету и у којој мери је он одговоран за штету, као и да одлучује о обавези штетника да накнади штету, уколико за то има довољно елемената и ако оцени да одлука о захтеву не зависи од тога да ли је учињено кривично дело.

Осталим ревизијским наводима оспорава се утврђено чињенично стање, што је противно члану 407. став 2. ЗПП, којим је прописано да се ревизија не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, због чега те наводе овај суд није ценио.

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић